

הכתוב "וְאִשָּׁה לֹא תִתְּנֶנּוּ", מלמד, שאין מקטירים חלבי בעלי מומים למזבח.

והכתוב, "וְאִשָּׁה לֹא תִתְּנֶנּוּ מִקֶּהֱם" מלמד, שאפילו כזית מבעלי מומים לא יקטירו למזבח.

והכתוב "עַל הַמִּזְבֵּחַ" מלמד, שגם דם בעלי מומים לא יזרק על המזבח [כלומר לא יקרבו כלל].

והכתוב "לֶה", בא לרבות אף שעיר המשתלח שאינו כשר בעל מום. [וכגון שארע בו מום אחר ההגרלה, אבל להגרלה לא יביא בעל מום, כדי שיהיו שניהם ראויים לעלות עליהם הגול לה].

מחוסר זמן ובעל מום בכל אחד יש חומרא מחבירו

נתבאר שנאמרו שני רבויים לענין שעיר המשתלח, אחד ללמד שלא יהא בעל מום, ואחד ללמד שלא יהא מחוסר זמן.

ולא היה די לרבות שעיר המשתלח לאחד מהדברים הללו, וללמוד בבנין אב, שכשם שנפסל בזה, כך נפסל בזה, כי יש בכל אחד חומרא מחבירו, והיה מקום לומר, שרק בזה שנתרבה נפסל, ולא בחבירו.

- **מחוסר זמן חמור** מבעל מום, שמחוסר זמן **מעולם לא היה ראוי**, ובעל מום היה ראוי. **ובעל מום חמור** ממחוסר זמן, שבעל מום **מאוס הוא**, ומחוסר זמן אינו מאוס ועתיד להיות כשר.

נשחט השעיר לה' ומת המשתלח

אם אחר שחיטת השעיר הקרב, בעוד דמו בכלי, כשעדיין לא נזרק, מת השעיר המשתלח, אין לזרוק את הדם של השעיר הקרב, כי כשאין לו בן זוג להשתלח אינו קרב.

לדעת חכמים – מאחר שנדחה הדם מהקרבה, הרי זה פסול, ויש להביא שני שעירים אחרים שאחד יקרב לה' ואחד ישתלח.

אולם לדעת חנן המצרי – לא נדחה הדם שבכוס מהקרבה, אלא שיש לעכב את הקרבנות, עד שיזווגו לו שעיר אחר, להיות משתלח.

- **ומתחילה אמרו**, שלדעתו, השעיר שמביאים לזווג לדם שבכוס, אינו טעון הגרלה,